

Η ΑΜΥΓΔΑΛΗ

Τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ Ἰανουαρίου ἐφαίδρυνε μικρὸν τὴν σκυθρωπὴν τοῦ χειμῶνος φύσιν. Οὐρανὸς γλαυκός, πόντος γλαυκός ἀυλακούμενος ὑπὸ μεσημβρινῶν μόνον ἀνέμων, ἥλιος λαμπρὸς ἐκπέμπων θερμὰς φλόγας, αἵτινες, θωπεύουσαι τὴν στίλβουσαν ἐπὶ τῶν ὄρεων κοκκωτὴν χιόνα, τήκουσιν αὐτήν.

Καὶ ἰδοῦ, ὑπανεγείρονται τὰ κύψαντα ὑπὸ τὸ βάρος τῆς δεινδρύλλια, ὅσων οἱ κλάδοι δὲν ἔτυχε νὰ θραυσθῶσι ταφέντες ἐς αἰεὶ ὑπὸ τὸ παγωμένον τοῦ χειμῶνος μνημεῖον, ἀλλὰ δὲν ἔχουσιν ἀκόμη τὴν προτέραν χάριν. Τὸ φύλλωμά των δὲν εἶνε ἀνθηρὸν, τὸ χρῶμά των δὲν εἶναι στιλπνόν. Φρίκην πάγου ἠσθάνθη ἡ ζωὴ των ὑπὸ τὴν βαρεῖαν τῆς χιόνος μηλωτὴν. Οὕτως, ἀγέλη ὀρνίθων καταληφθεῖσα αἴφνης ὑπὸ τοῦ ὑετοῦ καὶ δεχθεῖσα ὅλον τὸ ὀρητικὸν ὕδωρ μὲ κεκυφίαις τὰς κεφαλὰς καὶ κλεισμένους τοὺς ὀφθαλμούς, ἐπελθούσης τῆς αἰθρίας, ἀνεγείρει τὴν κεφαλὴν, ἡμιοανοίγει τὰ κεκλεισμένα ὄμματά, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ πτιλώματος ἀποστάζουσιν εἰσέτι αἱ τελευταῖαι τοῦ ὄμβρου ψεκάδες, καὶ δὲν βαδίζει ἡ ἀγέλη, καὶ δὲν ἔχει ἀκόμη στερὰ.

Εἰς μόνον ψιθυρὸς διακόπτει μονοτόνως τὴν σιωπὴν τῆς οὕτω σκυθρωπαζούσης φύσεως· ὁ ἦχος τῶν ἀπείρων ρυάκων, οἵτινες δεχόμενοι ἐν χαρᾷ τὴν τηκομένην χιόνα, ποτίζουν τὰς ἀπὸ τοῦ θέρους ξηρὰς ὄχθας, καὶ σχηματίζοντες διαυγῆς νᾶμα, λευκαίνουσι τοὺς ἀυχημηροὺς τῆς κοίτης βράχους, ὅπου οἱ κόσσυφοὶ σιωπηλοὶ ἔρχονται νὰ ποτισθῶσι.

Καὶ ἐν μόνον ἄνθος μετὰ τὴν χιονισθεῖσαν ἀνεμώνην, ἥτις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν, ἀναφαίνεται ὡς ἱερά εὐλογία ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀφύλλων δένδρων τῶν κρουερῶν κοιλάδων. Εἶνε τὸ ἄνθος τῆς ἀμυγδαλῆς. Αἱ πρῶται ἀκτῖνες θερμοῦ ἡλίου ἐξηπάτησαν τὸ ἀνεμιμένον δένδρον· τὸ κελάρυσμα τοῦ ρυάκος ἐθεώρησεν ὡς τὸ κελᾶδῆμα τῆς ἀνοίξεως· τὰς ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων χιόνος ἐξέλαθεν ὡς δάση ἀπέραντα διηνησιμένων δένδρων, καὶ κατακοσμήσαν ἑαυτὸ διὰ τῶν καταλεύκων ἱματίων, ἅτινα διαφέρουσι τῆς χιόνος κατὰ τὴν λεπτῶς ροδίζουσαν ἐπιφάνειαν αὐτῶν, προβαίνει ἐκ τοῦ μέσου κήπων καὶ ἀμπελώνων, προάγγελος τοῦ μετ' ὀλίγον ἐρχομένου ἔαρος.

Χαῖρε, λευκοφορεμένη φίλη! Μὲ ἀρέσει ἡ ἰδιότητα σου. Ὁμοιάξεις πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, αἵτινες φιλοτιμοῦνται νὰ περιβάλλωνται τὸν πεταχτὸν ὠραῖον πῖλόν των τὴν δευτέραν, ὅτε οἱ λοιποὶ ἐργάζονται, ἵνα ἐλκύωσι πλειοτέρου κόσμου τὰ βλέμματα. Τὸ δημοτικὸν ἄσμα σοὶ ἀπέδωκεν ἄχαρι ἐπίθετον. Ἀλλὰ σὺ, ὑποχωρεῖς πρὸ τοῦ φθόνου. Διάνοιγε τοὺς λευκοὺς κάλυκας σου. Κώφευσον πρὸς τὴν ἀκομφον διαμαρτυρίαν τῶν ἄλλων δένδρων, ἅτινα, οὔτε ἠγόρασαν εἰσέτι τὸ ὕφασμα, δι' οὗ θὰ δημιουργήσωσι τὰ ἔαρινά των.

Χαῖρε, ἀνυπόμονος φίλη! Μὲ ἀρέσει ἡ προθυμία σου. Ἀγαπᾶς νὰ θαυμάζησαι μόνη. Τώρα, ὅτε τὸ

ἄλλο φυτικὸν Βασιλεῖον πτήσσει ὑπὸ τὴν χειμερινὴν σιύραν του, σὺ ἀνακύπτεις χαρίεσσα, μὲ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῶν ἀνθέων σου, ὡς ροδιπάρειος κόρη, ἥτις, προσκληθεῖσα εἰς πρωινήν ἐκδρομὴν, ὄλην τὴν νύκτα δὲν κοιμάται, προτομαζούσα τοὺς κόσμος της.

Πόσον παρηγορεῖς ὄσους ἐρρυτίδωσαν αἱ μακρὰί τοῦ χειμῶνος νύκτες!

Ποῖαν χαρὰν νὰ ἠσθάνθησαν, ποῖαν παρηγορίαν, οἱ περὶ τὸν Νῶε, ὅτε αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τῶν ναυαγίων ἐνὰς παγκοσμίου κατακλυσμοῦ, ἄνω τῆς ἐξαφανισθείσης φύσεως, εἶδον τὸ οὐράνιον τόξον μὲ τὰ χαρμόσυνα χρώματά του, ἀγγέλλον αὐτοῖς, ὅτι δὲν κατεποντίσθη ὁ κόσμος, ὅτι καὶ πάλιν θὰ ἴδωσι τὰς καλλονὰς τῆς Γῆς, θ' ἀκούσωσι τὴν μελωδίαν τῶν πτηνῶν καὶ θὰ ὀσφρανθῶσι τῶν ἀνθέων τὰ μῦρα;

Χαῖρε ἀμυγδαλῆ! Χαρμόσυτος τοῦ χειμῶνος Ἴρις. Ἡ προάγγελος τοῦ ἔαρος! Τὸ ὠραῖόν σου ἄνθος ἐν τῷ μέσῳ τῶν χιόνων καὶ καταγίδων, μᾶς λέγει ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἴδωμεν πάλιν τὰς καλλονὰς τῆς Γῆς, θ' ἀκούσωμεν τῶν πτηνῶν τὴν μελωδίαν καὶ θὰ ὀσφρανθῶμεν τῶν ἀνθέων τὰ μῦρα! M.

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ

Εἰς μεγάλας ἀποστάσεις

ΔΥΣΚΟΛΙΑΙ Αὐτοῦ

Τὸ τηλέφωνον εἰσῆλθεν ἤδη εἰς τὰς συνηθείας καὶ τὰς ἐξεις τῶν λαῶν τῆς Ἑσπερίας, οὐ μόνον ἐν τῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ εἰς ἀποστάσεις μεγάλας. Εὐρίσκονται καθ' ἑκάστην ἐν ταῖς ἐφημερίσιν τῶν Βρυξελλῶν ἀνταποκρίσεις, ληφθεῖσαι ἐκ Παρισίων τηλεφωνικῶς. Ἡ εἰς μεγάλας ἀποστάσεις τηλεφωνικὴ ὑπηρεσία διωργανώθη κατ' ἀρχὰς ἐν Ἑυρώπῃ, μεταξύ Βρυξελλῶν καὶ Ἀμβέρσης, τὰς ὁποίας χωρίζει ἀπόστασις 44 χιλιομέτρων, (αἱ δύο πόλεις αὗται ἦσαν καὶ αἱ πρῶται διὰ τηλεγράφου συνδεθεῖσαι ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἡπείρου, τῷ 1846). Τὸ σύρμα ὅπερ συνδέει τοὺς Παρισίους μετὰ τῶν Βρυξελλῶν, ἔχει μῆκος 320 χιλιομέτρων. Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει συγκοινωνία μεταξύ Λονδίνου καὶ Νεοκάστελ, ἐκ 450 χιλιομέτρων. Ἐν Ἀμερικῇ ὑπάρχει ἡ γραμμὴ μεταξύ Νέας Ὑόρκης καὶ Βοστώνης, μεταξύ Νέας Ὑόρκης καὶ Φιλαδελφείας, καὶ μεταξύ Νέας Ὑόρκης καὶ Χικάγου.

Εἶνε λοιπὸν τόσον κοινὴ ἡ χρῆσις τοῦ τηλεφώνου, ὥστε περιττὸν νὰ ἐξηγήσωμεν τὸν τρόπον τῆς λειτουργείας αὐτοῦ. Θὰ εἴπωμεν μόνον, ὁποίας δυσχερείας ἀπαντᾷ ἡ λειτουργία τοῦ τηλεφώνου εἰς δεδομένας περιστάσεις.

Εἶνε γνωστὸν, ὅτι τὰ τηλεγραφικὰ σύρματα, δι' ὧν κυκλοφορεῖ τὸ ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, δὲν εἶνε σύρματα κλειστά, διότι, διὰ τῶν δύο ἄκρων αὐτῶν συγκοινωνοῦσι πρὸς τὴν γῆν. Ἠδύναντο νὰ ὀνομασθῶσι κλειστά, ἐὰν παρεδεχόμεθα, ὅτι καὶ ἡ γῆ ἀποτελεῖ μέρος αὐτῶν. Ἐν τούτοις, παρετηρήθη, ὅτι τὰ τηλε-